15 Nov 1994

L.A.

Gisteravond - ouwel. Ik wachtte, zoals je weet, tot elf uur op je en zo nog gespitst keek of ik geen muziek voor het raam hoorde stoten, dat je met twee dan 10 woorden wisselt zodat je niet een een „sluitende" afspraak kunt maken. Uiteindelijk ging ik te bed. Ik moet de donderdag nog uitbaten, reinig dan A'dam en zat toen in de stad in een gokhopping Amsterdam en wachtten zijn twee kanten van het zelfde.

Er is zoveel te vertellen, waar te beginnen? Als je weet dat in het begin ongeveer 15 om enwaricgen en gedachten uit te wisselen, tijdens het perceptievermogen aan scherpte in te boeten. Natuurlijk, in licht, lees en muziek nog steeds voortreffelijk, maar als het uiteindelijk vastgelegd, verdwijnt veel snel in de vergaan-baarheid van de vergankelijkheid -

Gelukkig heb je wel mijne brieven gekregen. Het officiële stuk - toelichting bij mijn werk - is drastisch gereduceerd. Ik vond de kost te zwaar bij nader inzien, ook m.a.u. opmerkingen van Willemijn.

Over gedurfsgenen gesproken: Ik lees het leven op het openbaar zaal het op mijn afkomst. Voortdurend bezig met denken door werk -

Een redelijk mens past zich aan
veel verder dan ik niet, dat heb ik
meelf aangeleerd. Omdat ik er ongelukkig
en onrustig van word. Misschien
goed. Misschien ook niet – wie zal
het zeggen –

Toch nog een krabbel, omdat we
elkaar niet willen spreken, zoals
ik verwachtte – Nie je, je moet
de verwachting eliminieren –
Toch denk ik aan je en vraag me
vaak af, hoe en of je dit leven
uithoudt? Dat er elpen diepen
zijn waarin we – en toch –

Fey

The reasonable man adapts himself
to the world: the unreasonable one
persists in trying to adapt the world
to himself.
Therefore, all progress depends on the
unreasonable man.